

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/182/2016
Identifikačné číslo spisu:	1111207507
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111207507.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R., bývajúceho v Y., 2/ Z., bývajúcej v Y. a 3/ O., so sídlom v Z., všetci zastúpení JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou so sídlom v Pezinku, L. Novomeského 25, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 50 C 96/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. novembra 2015 sp. zn. 6 Co 311/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. novembra 2015 sp. zn. 6 Co 311/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 5. februára 2015 č.k. 50 C 96/2012-312 žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 5 138,26 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5 138,26 od 4.7.2010 do zaplatenia vo vzťahu k žalobkyni 2/ zastavil. Konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 11 569,36 € od 16.11.2010 do zaplatenia vo vzťahu k žalobcovi 1/ a k žalobkyni 2/ zastavil. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov rozsudkom 2. novembra 2015 sp. zn. 6 Co 311/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá. Odvolanie čo do výrokov, ktorými bolo konanie vo vzťahu k žalobcom 1/ a 2/ zastavené, odmieta. Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorého prípustnosť odôvodňovali § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Namietali, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo opomenutím doručenia vyjadrenia žalovanej k odvolaniu žalobcov (viď rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike). Za vážne hmotnoprávne a procesnoprávne pochybenie odvolacieho súdu považovali výzvu odvolacieho súdu zo 4. septembra 2015 doručovanú a adresovanú iba dovolateľovi 1/, keď táto výzva nebola doručovaná súčasne aj dovolateľke 2/ a 3/, ktorá bola navyše nejasná a

nezrozumiteľná. Ďalej poznamenali, že rozhodnutia nižších súdov vychádzajú z nedostatočne a nepresvedčivo zisteného skutkového stavu, sú výsledkom svojvoľne a tendenčne nesprávneho právneho posúdenia veci a sú teda arbitrárne odôvodnené a nepreskúmateľné. Uviedli, že súdy zjavne pochybili, keď vec neposudzovali podľa platných ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. a rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, svojvoľne porušili princíp právnej istoty, keď si pred ich rozhodnutiami nezabezpečili informáciu o stave konania č. 45114/12 vedenom pred Európskym súdom pre ľudské práva, v ktorom sú dovolatelia sťažovateľmi. Na základe uvedeného navrhli, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby zrušil v celosti aj tomu predchádzajúci rozsudok okresného súdu.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu označila dovolacie námietky žalobcov za nedôvodné, rozhodnutia súdov za vecne správne a navrhla dovolanie zamietnuť alebo odmietnuť.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy bolo dovolanie spôsobilé vyvolať sledovaný právny účinok pri vadach zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.), i keď jeho prípustnosť z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplyvala; v takom prípade vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. prípustnosť dovolania nezakladali, na takto prípadne uplatnené dovolacie dôvody nebolo možné prihliadať (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 90/2011, 4 Cdo 588/2015, 5 Cdo 424/2015, 6 Cdo 26/2016, 7 Cdo 36/2016, 8 Cdo 27/2016).

9. Dovolatelia v dovolaní namietajú, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

10. Žalobcovia v dovolaní odvolaciemu súdu vytýkajú, že im nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k nimi podanému odvolaniu, v dôsledku čoho nemali možnosť vyjadriť sa k nemu. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

11. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcov

(č. l. 324 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná (č. l. 333 spisu), žalobcovia (dovolatelia) ale nemali možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd im toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobcom došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu im možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

12. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Rešpektujúc právne účinky podaného dovolania, ktoré v konaní nastali, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

13. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.